

gift til Stiftsmidlerne, der bragte Embedet nogenlunde i Klasse med de Embeder, paagældende Ansøger var kvalificeret til, dog at den Embedet saaledes paalagte Afgift efter 5 Aars Forløb kunde nedsættes med Halvdelen og efter andre 5 Aars Forløb helt bortfalde. Hvad den her citerede Paragraf angaar, udtalte 3 af Biskopperne sig slet ikke om den, gjorde ingen Bemærkninger til denne enkelte Part af Forslaget. En udtalte om den, at „den foreslaaede Ordning saglig set forekommer mig god og forsvarlig og varetager Præstestandens Interesser paa betryggende Vis.“ En indskrænkede sig til at henstille, at Ordet „kunde“ forandredes til „skulde“, altsaa at der i Stedet for, at Afgiften efter 5 Aars Forløb „kunde“ nedsættes, burde staa „skulde“. En henstillede, at Afgiften henlagdes ikke til de almindelige Stiftsmidler, men som en Oplagsfond ved Embedet selv. I øvrigt gik Biskoppernes Erklæring over Udkastet i dets Helhed ud paa, at man indtil videre ikke skulde søge en saadan Anordning udfærdiget om alle herhen hørende Forhold, men indskrænke sig til at anvende de i den indeholdte Regler i Praksis, idet man i øvrigt burde afvente det kirkelige Udvalgs Forslag om den endelige og for alle Tilfælde gældende Ordning.

Men hvad det i dette Tilfælde kommer an paa, er, at ikke en eneste af Biskopperne havde nogen som helst Betænkelse i Retning af det, som det ærede Medlem har villet grave op af Chr. IV's Reces og Reskripter fra 1737 og 1741 osv., end sige have nævnt eller tænkt paa noget som Simoni; noget saadant er jo i det hele en ganske urimelig Tale, ikke værd at spille et Ord paa. Ganske vist saa jeg i Sommer dette Ord anvendt i en anonym Avisartikel. Jeg troede, det var noget, der vel i Kampens Hede kunde gaa ind i en Avisartikel, men jeg havde ikke ventet, at det skulde træffes ogsaa her i Tinget. Til Biskoppernes Stilling til denne Sag har jeg adskiligt større Tro end til det ærede Medlem. Jeg er ganske beroliget ved Biskoppernes Stilling overfor de Spørgsmaal, som det ærede Medlem mente at kunne rejse ved at gaa tilbage til Chr. IV's Reces. Og heller ikke havde specielt i dette Tilfælde Provst og Biskop nogen Art Indvending at gøre mod Sagens Ordning paa denne Maade.

Naar det i øvrigt er fremstillet, som om Passor Clausen er saa ganske særlig ung, som om det var en saa urimelig

ung Mand, der havde sprunget mange langt ældre forbi, skal jeg dog erindre om, at af de 7 Ansøgere, der først tilstilledes Menighedsraadet som de kvalificerede, vare ikke mindre end 4 Kandidater fra 1894, og Clausen er Kandidat fra 1897 — det er det hele Spring. Den paagældende Menighed har, ved Biskops og Provsts Tilslutning og Medvirkning, faaet den Præst, den ønskede, og som under de særlige Forhold maatte anses for at have særlige Betingelser for at virke til Velsignelse i disse Sogne. Men samtidig er det ved den midlertidige Beklipning af Embedet fastslaaet for Menighedsraad, for Provster og Biskopper, at en Præst kun ganske ekseptionelt kan vente at blive ansat i et Embede, til hvilket han endnu ikke har den fornødne Anciennitet efter de sædvanlige af Ministeriet fulgte Regler. Mindst af alt skulde jeg dog mene, at Præsterne kunde være misfornøjede med den trufne Ordning. I øvrigt tror jeg ogsaa, at alt det Støv, der er ophvirvlet i denne Sag, er rejst af ganske andre end kirkelige Grunde.

Jeg skal med det samme omtale Stiftsmidlerne, der bleve berørte af det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (K. Bjerre). Jeg takker det ærede Medlem for hans forstaaende Udtalelser om Ollerupsagen. Derimod kan jeg ikke helt tiltræde det ærede Medlems Udtalelser om Stiftsmidlerne. Det ærede Medlem udtalte, at man ved at beklippe de store Embeder nu havde faaet ophobet 17,600,000 Kr. Disse 17 Millioner Kr. — jeg runder det af, da Tallet er saa stort, at man har Raad til at se bort fra det overskydende — siger det ærede Medlem ere „tagne fra Præsteembederne og komme ikke dem til gode i saa høj Grad, som de burde“. Det ærede Medlem har hørt et Rygte om, at man i Kultusministeriet sidder og klipper og klipper og hober Penge sammen, vil ikke af med nogen af dem, men ophober disse Penge for en Gang at have dem til en Lønningslov. Ja, 17 Millioner ophobede i Kultusministeriet eller i Stiftsmidlerne er jo en stor Sum, og jeg skal derfor villigt indrømme det ærede Medlem, at havde vi de Penge, kunde vi ogsaa nu begynde at gøre godt med dem og dele ud af disse Summer til de gamle Præster, der sidde i Embeder, hvorfra de ikke ere blevne forflyttede i den sidste Tid. Det er mærkeligt nok, at disse Rygter om Millionerne, som Ministeriet sidder og ophober i Stiftsmidlernes Kasse ved at beklippe de